

бесчечно; царица-та никого другого не покани у себе на обѣдъ съ царя, а само мене. Тя мя заповѣда и утрѣ на обѣдъ. „Но,“ продължавалъ той, „при всичко това сърдце-то ми ся утравя, кога видѣхъ Мардохея въ царскыя дворецъ“.

Жена му и приятели-тъ му говорили: „повели да направятъ висѣлищъ и утрѣ непрѣмѣнно испроси отъ царя позволеніе да обѣсишь на неѣхъ Мардохея. Тогава твое-то удоволствіе во время-то на царскыя обѣдъ отъ ничто нѣма да бѣде возмущаемо.“ Тойзи совѣтъ ся поправилъ Аману, онѣ сжція часъ заповѣдалъ да поставятъ въ двора му высокъ висѣлищъ.

Добродѣтельный Мардохей никакъ не подозрѣвалъ, че му ся готви толкосъ близка смърть; но Богъ защитилъ Мардохея. Прѣзъ нощь-тъхъ царя-тъхъ не можалъ да заспи и, за да си разсѣе мжкж-тъхъ отъ безстынницж-тъхъ, заповѣдалъ да му четжтъ лѣтописа на свое-то царуване.—Боже! кой не исповѣда съ благоговѣніе Твоя благъ промыслъ!—Случило ся да четжтъ на царя за наговора на двама-та царедворцы противу живота му, който наговоръ былъ открылъ Мардохей. „Че съ какво е наградена вѣрность-та Мардохеова? попыталъ царя-тъхъ. „Съ ничто, господарю,“ отговорилъ четеца-тъхъ. Царя-тъхъ останжлъ засраменъ отъ тойзи отговоръ и сторилъ намѣреніе да награди на другыя день Мардохея.

„Погледни,“ казалъ царя-тъхъ на четеца. „нѣма ли нѣкой въ дружж-тъхъ стажъ?“—„Тамъ стои Аманъ,“ отговорилъ четеца-тъхъ.—„Повыкай го тука,“ казалъ царя-тъхъ. Аманъ влѣзълъ при царя. Той былъ дошълъ, чтомъ ся показала зора, да испроси отъ царя повелѣніе да обѣси Мардохея. Царя-тъхъ попыталъ Амана: „като какво нѣчто да направжъ за челоувѣка, комуто желажъ да сторжъ найголѣмжъ честьъ?“ Тщеславный и высокоумѣрный Аманъ си помислилъ, че царя-тъхъ иска да стори самому нему всички тѣхъ почести, и затова отговорилъ: „онзи, комуто иска царя-тъхъ да стори найголѣмжъ